

Nyt

på tværs

Tvær-
kultuRelt
CENTER

Netværk for tværkulturelt kristent
arbejde i Danmark

Nr. 4 – december 2019 – 25. årgang

Liv og glæde

Tværkulturelt Centers 25-års jubilæum blev markeret i ord og toner på efterårets konference i København med temaet *Til liv og glæde – det gode liv i eksil*.

Side 7

TEMA

NÅR LIVET SKIFTER SPOR

Tro og livsmestring
i et nyt land

Side 3-5

Året der gik

Glimt fra Tværkulturelt
Centers netværk.

Side 2

Da jeg var barn

Jul i Ghana, Irak
og Myanmar

Side 2

Fra Grønland til Gårslev

Kulturmødet set med
grønlandske øjne.

Side 3

Sammen på tværs

Gudstjenester og møde-
steder på 43 sprog.

Side 6

Den store udfordring

Interview med tidligere
generalsekretær i Dansk
Flygtningehjælp om
flygtningestrømme og
medmenneskelighed.

Side 7

Alene til Danmark

Mehdi Khoshqalbs største
ønske er at blive genforenet
med sin familie.

Side 5

Farvel Sjælsmark

Efter et år i Sjælsmark
kan kurdisk børnefamilie
flytte til nyt udrejsecenter.

Side 5

Stjernestunder i Holstebro
Nørrelandskirken modtog
velfortjent aktivitetspris.

Side 8

Makkannguaq Olsen
Skovenborg voksede
op nord for Polarcirklen.
Læs om kulturmødet set
med grønlandske øjne.

Side 3

Til liv og glæde

Den største udfordring

Redaktøren har ordet

Tværkulturelt Center kan i år fejre 25 års jubilæum. Det giver anledning til et reflekteret tilbageblik: Har den kirkelige indsats gjort en forskel for flygtninge og migranter, siden brede kirkelige kredse i 1994 blev enige om at oprette et netværk, hvor menigheder og kirkelige organisationer kunne udveksle erfaringer og inspirere hinanden til at byde de nyankomne velkommen? Har kirken været med til at bygge de broer mellem mennesker, kulturer og religioner, som er af afgørende betydning i et stadig mere mangfoldigt samfund?

Svaret er et rungende ja. For det er hævet over enhver tvivl, at den brede kirkelige integrationsindsats ud over landet gennem mange år har haft en mærkbar positiv effekt. Mennesker, der var nye i vores land, er blevet mødt med respekt, gæstfrihed og varme hænder uanset religion. De, der ønskede det, er blevet inviteret ind i et fællesskab om den kristne tro. Mange har for første gang haft frihed til at undersøge kristendommen. De blev taget vel imod, og nogle valgte at blive døbt. Flygtninge og migranter er blevet set og hørt og bidrager i dag aktivt i mange kirkelige miljøer – til liv og gensidig glæde.

25 års kulturmøder har rusket op i folkekirken. Til tider besværligt og ubekvemt. Men det har været gevaldigt sundt at se os selv gennem andres øjne, og i dag har mange danskere fået større syn for den rigdom af livs- og troserfaring, som mennesker, der kommer andre steder fra, bringer med sig.

Fremover vil udfordringerne til kirken ikke blive mindre. Ifølge UNHCR har 75 millioner mennesker forladt deres hjem på grund af krig, konflikt og forfølgelse. Det er det højeste antal nogensinde. Heraf befinder en tredjedel sig i et andet land.

Halvdelen af verdens flygtninge er børn. En fjerdedel er kvinder. Det er tankevækkende i en tid, hvor frygten let tager overhånd – også i kirkelige miljøer. Ved den årlige lysgudstjeneste i Københavns Domkirke for verdens flygtninge blev der bedt for, at lyset ikke må slukkes i asylbørns øjne. For uanset de udfordringer, som det danske asylsystem står overfor i forhold til familier, der har fået afslag på asyl, må børnene ikke miste håbet. Ingen børn bør leve i uvished på danske asylcentre i årevis omgivet af voksne med bange øjne.

Det vækker til eftertanke, når Dansk Flygtningehjælps tidligere generalsekretær fortæller, at han er i tvivl om, hvad der bekymrer ham mest: Flygtningekrisen eller vores reaktion på den. I dag har den rige vestlige verden større fokus på, hvordan vi beskytter os selv mod verdens flygtninge, end hvordan vi sikrer flygtningene beskyttelse. Det er et markant skift, som kirken ikke må sidde overhørig. Den største udfordring til os i Vesten i dag er at bevare vores medmenneskelighed. Mister vi respekten for det enkelte menneske, mister vi vores menneskelighed.

I adventstiden venter vi på, at Kristus kommer til os. Måske kommer han ikke i den skikkelse, vi havde forventet. Måske har han andre ansigtstræk. Men han kommer og fortæller os, at der er udråbt endnu et nådeår fra Herren – til liv og glæde for alle mennesker på jorden. Glædelig advent.

Birthe Munck-Fairwood

Året der gik

Glimt fra Tværkulturelt Centers netværk 2019

Bording: Pris til asylkor

Asylkoret fra Udrejsecenter Kærshovedgård vandt Kristeligt Dagblads initiativpris 2019. Koret, der blev oprettet sidste år af frivillige fra Indre Mission og Luthersk Mission, består af 12-15 unge iranere og kurdere.
Anna Lisbeth Sonne • 2928 4672 • as@mkf.dk

Borris: Jul for østeuropæere

Østeuropæere i Skjern Provsti kunne opleve en international julegudstjeneste i Borris Kirke med læsninger på polsk, rumænsk og ukrainsk og efterfølgende kagebord med østeuropæiske julespecialiteter første fredag i december.
Simon Møller Olesen • 2165 4812 • snol@km.dk

Esbjerg: International mandeklub

I Kirkeladen i Kvaglund mødes 15-20 mænd fra forskellige lande til fælles madlavning, spising og aktiviteter som sport, firmabesøg og pasning af fælles kolonihave. "Som kirke kan vi skabe et rum, hvor alle kan være, og hvor religion har lov at være til stede," siger stiftspræst Peter Sode Jensen.
Poul Martin Nielsen • 5240 4087
pmaanielsen@gmail.com

Gellerup: Internationale gudstjenester

Gellerup Kirke holder månedlige internationale gudstjenester på dansk med inddragelse af elementer fra forskellige kirketraditioner og læsninger på flere sprog. Mindst 20 sognekirker ud over landet tilbyder en eller flere årlige gudstjenester på engelsk.
Niels Hviid • 8625 0912 • nh@gellerupkirke.dk

Kolding: Kvinder møder kvinder

Kvinder fra 10 lande mødes i Simon Peters Kirke, hvor man laver mad sammen og hører om dansk kultur og højtider. Kvindeklubben er en aktivitet under Kolding International Congregation, som til januar kan fejre 10-års jubilæum.
Elizabeth Padillo Olesen • 3045 0414
bethpadillo5@gmail.com

Konferencer og sommerlejr

I løbet af året deltog knap 500 danskere, flygtninge og migranter i konferencer arrangeret af Tværkulturelt Center i samarbejde med sogne, stiftsudvalg, kirkelige organisationer og migrantmenigheder. Omkring 800 deltog i tværkulturelle sommer- og weekendlejr arrangeret af Indre Mission og Luthersk Mission.
www.tvaerkulturelt-center.dk

København: Sprogskole fejrer 30 års jubilæum

1.300 udlændinge fra 110 nationer benyttede Internationalt Kristent Centers tilbud om gratis dansk- og engelskundervisning i Bethesda i København, hvor der også ydes juridisk rådgivning. IKC har netop fejret 30-års jubilæum. Majken Rokni • 3332 5939 • majken@ikcenter.dk

København: Lysgudstjeneste for verdens flygtninge

Asylansøgere og herboende flygtninge gik i lysprocession sammen med biskop Peter Skov-Jakobsen, da Københavns Domkirke for 12. gang inviterede til forbønsgudstjeneste.
Niels Nymann Eriksen • 2348 0481 • nielsnymann@gmail.com

Migrantpræster: Fokus på næste generation

De unge som fremtidens kirke var temaet for årets InspirationsDage i Middelfart, hvor 70 præster og ledere fra 30 migrantmenigheder og sproggrupper delte visioner, debatterede med biskop Tine Lindhardt og fejrede mangfoldigheden.
www.tvaerkulturelt-center.dk

Nykøbing Falster: Venskabscafé

Frivillige fra Lindeskov Kirke i Nykøbing Falster inviterer til venskabscafé i kirken med tilbud om lektiehjælp, fællesspisning, kristne fællessange og andagt. Omkring 2.000 af sognets indbyggere har flygtninge- eller indvandrerbaggrund.
Lisbeth Rask Nielsen • 2567 0570 • lrn_jan@mail.dk

Nørre Løgum: Kristendom på farsi

I Nørre Løgum, Holstebro, Hviding, Hillerød, København og andre byer har asylansøgere og flygtninge deltaget i kristendomskurser på farsi/persisk. I Holstebro er knap 100 iranere, kurdere og afghanere blevet døbt siden 2015.
Carsten Ørum Jørgensen • 9742 3848 • coj@km.dk

Ribe: Burmesere synger i domkirken

Ribe Stift inviterer hvert år stiftets migrantmenigheder til en fælles gudstjeneste i Ribe Domkirke med efterfølgende sammenkomst en søndag i januar. I år medvirkede to burmesiske kirkekor. Folkekirkens Tværkulturelle Center i Ribe Stift er medindbyder.
Peter Sode Jensen • 8140 3039 • pmje@km.dk

Varde: Middage på tværs af kulturer

Varde menighedsråd er vært for fem årlige middage på tværs i kirkens konfirmandlokaler. I november fortalte en rumæner om sit møde med Danmark, og aftenen sluttede med folkedans og en kort andagt. Omkring 100 kirker og kirkelige mødesteder tilbyder spisefællesskab på tværs af kulturer.
Henrik Vejlgård Kristensen • 7522 1556 • hvk@km.dk

Ølby: Kirkekoncert med migrantkor

Ølby Kirke har tradition for en årlig kirkekoncert med et kor fra en migrantmenighed. I år var det Destiny Choir fra den afrikanske menighed Int. City Baptist Church i Hvidovre, der samlede fulde huse.
www.tvaerkulturelt-center.dk

Min barndoms jul – i Ghana, Irak og Myanmar

“ I Ghana fejrer alle jul. Jeg voksede op i storbyen Kumasi, hvor butikkerne i december solgte blinkende plastikjuletræer og særlige julesmåkager i røde og gule dåser. Vi var ni søskende, og dagen før jul pyntede vi op med balloner og guirlander i haven og inde i huset. Vores julegaver fik vi inden jul. For os piger var det en fin julekjole og laksko. Det nye tøj havde vi på i kirken juledag. Den dag var kirken fint pyntet, og gudstjenesten startede med, at et kor kom ind og sang den første julesang, mens alle rejste sig. Kirken var fuld af glade mennesker, der sang og dansede, og kirkens kvindegupper optrådte i flotte uniformer. Hjemme havde min mor forberedt forskellige retter, og måske havde vi slagtet en ged eller nogle kyllinger. I juledagene havde vi altid mange gæster. Familie og naboer gik ind og ud hos hinanden, og vi børn fik poser med julesmåkager. Jeg husker det som meget hyggeligt. – I Danmark følger vi de danske traditioner, men i år skal min datter og jeg fejre jul i Ghana sammen med min familie. Så det bliver jul i 26 graders varme!

Gladys Bediako Bruun, Esbjerg (Ghana)
Pædagog; tidl. medlem af menighedsrådet i Kvaglund Kirke

“ Jeg er født i 1941 i Mosul i Nordirak. Det var en helt anden tid dengang. Kristne og muslimer levede fredeligt sammen. I Mosul udgjorde kristne 15 procent af befolkningen. Julen var de kristnes fest. På de kristne skoler begyndte vi at øve julesange i november, så vi var klar til den 7. januar, hvor vi fejrede jul i den syrisk-ortodokse kirke. Julemorgen gik alle drenge i procession i hvide dragter med levende lys og sang kirkens gamle julesange. Det var julens højdepunkt og noget, vi glædede os meget til. Op til jul spiste vi ikke kød eller mælkeprodukter i 40 dage, så julemiddagen var et festmåltid. Vi fik også særlige julekager, som vi stadig laver her i Danmark. Juledag besøgte yngre familiemedlemmer de ældre. Min far var den ældste i sin familie, så vi fik altid mange besøg. I dag er der ingen kristne tilbage i Mosul. Alt er forandret. Min familie har boet i Danmark i 25 år, men julegudstjenesten er stadig meget vigtig for mig. I julen tager vi imod Guds Søn, der kom for at frelse os mennesker. Med årene betyder det stadig mere for mig.

Adnan Dahan, København (Irak)
Tidl. konsulent i UNICEF og formand for Tværkulturelt Center

“ Julen var noget, vi fejrede sammen i kirken. Julen er jo Jesu fødselsdag. Hverdagen var ikke altid let i et buddhistisk militærdiktatur, men jeg husker julen som en glad måned. I vores delstat var de fleste kristne, og i december gik børn og unge rundt i landsbyerne og sang julesange. Når vi stod uden for et hus og sang, fik vi slik, frugt eller sukkerrør. Vi havde øvet os i en hel måned, så det var rigtig sjovt. En uge før jul var der stor julefest for børnene i kirken med en masse aktiviteter. Den dag fik vi også nyt tøj. Vi glædede os bare så meget. Juledag gik alle i kirke – både børn og voksne, og efter gudstjenesten spiste vi sammen. Til daglig fik vi kun grøntsager, men i julen fik vi også kød. Selv om folk var fattige, kom de med så mange gode ting, som vi delte. Jeg husker stadig den varme følelse i hjertet. Alle var inkluderet. – Her i Danmark har vi vores egen kirke, hvor vi er sammen fra juleaften til juledag om aftenen. Mange sover i kirken. Vi holder gudstjeneste og spiser sammen, og alle børnene får en lille gave. I år bliver vi over 200.

Biak Chin Par Lian, Skjern (Myanmar)
Sygeplejerske; medlem af Chin Bethel Church

Fra Grønland til Gårslev

Kulturmødet set med grønlandske øjne

Selv om passet er dansk, føler Makkannguaq Olsen Skovenborg sig ikke som dansker. Den 27-årige tidligere eliteskiløber i langrend voksede op med sneklædte bjerge, hundeslæder og snescootere på Grønlands vestkyst 40 kilometer nord for Polarcirklen. For seks år siden blev hun kæreste med danske Jesper, og året efter flyttede hun til Østjylland, hvor hun i dag arbejder som social- og sundhedshjælper. I Danmark har hun opbygget en ny hverdag i den lille østjyske by Gårslev sammen med sin danske mand og parrets to piger på tre og fem år, der begge taler og forstår grønlandsk.

Hun fortæller med et smil, at kolleger og beboere kalder hende Maggie. Det har hun lært at leve med, for ikke mange danskere tør binde an med at udtale hendes grønlandske navn. Men det opvejes af den interesse og positive nysgerrighed, som den 27-årige grønlænder oplever i hverdagen som social- og sundhedshjælper på et plejecenter i nabobyen Brejning.

– Danskerne er ret fantastiske mennesker, når man først har lært dem at kende. Selvfølgelig har jeg også mødt fordomme og nedladende holdninger.

Men jeg er positivt overrasket over, at så mange gerne vil vide mere om Grønland. Som grønlænder er det vigtigt, at man tør snakke om fordomme. Medierne fokuserer meget på de negative ting som alkoholkultur. Jeg kan forklare, at det ikke er sådan, det hele ser ud. Der er også gode ting. Grønland er så meget andet end det negative.

Makkannguaq Olsen Skovenborg har altid haft dansk pas, så der var ingen problemer med familiesammenføring, da hun for fem år siden giftede sig med en dansk mand, og parret besluttede at bo i Danmark. Da Grønland er en del af det danske rigsfællesskab, kunne Makkannguaq Olsen Skovenborg uden videre bosætte sig hvor som helst i Danmark. Men hun understreger, at hun stadig først og fremmest er grønlænder. Og hun lægger ikke skjul på, at hun ønsker at videregive de grønlandske traditioner og værdier til de to døtre, som denne dag er hjemme fra børnehaven og tydeligvis hygger sig med deres mor og to nyindkøbte kaniner i familiens rummelige villa i et stille villakvarter i Gårslev et kvarters kørsel fra Fredericia.

Barndommens verden

Selv voksede Makkannguaq Olsen Skovenborg op i en helt anden verden. Hun er født i Grønlands næststørste by Sisimiut (tidligere Holsteinsborg) med knap 6.000 indbyggere som den ældste af seks halvsøskende. Faren forsvandt tidligt ud af hendes liv. Moren arbejdede som folkeskolelærer, og bedsteforældrene boede lige i nærheden.

– Jeg har altid haft et meget nært forhold til mine bedsteforældre. De lærte mig en masse om livet og om at hjælpe andre og ikke kun tænke på sig selv. At være hos dem og hjælpe dem gav mig en god følelse og er en af grundene til, at jeg har valgt at arbejde med ældre mennesker. Det minder mig om min barndom.

Noget af det, Makkannguaq i dag savner mest, er den storslåede grønlandske natur.

– Naturen i Grønland er så forskellig fra den danske natur. Jeg savner at komme helt ud i naturen og vandre i bjergene, løbe langrend og deltage i konkurrencer, køre hundeslæde og snescooter og sejle på havet om sommeren. At være ude i flot natur giver en særlig fred og ro i sindet, som altid har betydet meget for mig.

Dansk kæreste

Hun var 21 år, da hun blev kæreste med danske Jesper, der var volontør på Søndamshjemmet i Sisimiut, hvor hun arbejdede i receptionen og cafeteriet samtidig med, at hun gik i gymnasiet.

– Jeg overvejede meget, om jeg turde flytte til Danmark. Det var nemmere for mig at tage en uddannelse i Danmark end i Grønland, men samtidig var det

skræmmende at skulle starte et helt nyt liv i et land, som jeg kun kendte fra feriebesøg og et år på efterskole i 10. klasse, hvor jeg havde mødt en masse fordomme om grønlændere.

– Jeg kommer fra en lille grønlandsk by, hvor alle kender hinanden. I Tørring, hvor vi boede de første år, kendte jeg ingen. Alt var nyt for mig. Den første tid følte jeg mig meget ensom. Jeg var klar over, at jeg selv måtte gøre noget, så jeg begyndte at gå til dansk på VUC og kom senere med i en mødregruppe. Min mands familie var også en stor hjælp. De har altid været meget åbne over for mig, givet mig plads og været der for mig, når jeg har haft det svært.

Elsket af Gud

For Makkannguaq var det vigtigt at finde en kirke i Danmark, selv om hun skulle vænne sig til, at alt var på dansk.

– Jeg har altid vidst, at jeg troede på Gud. Jeg voksede op med aftenbøn og er døbt og konfirmeret, men dengang var det mest tradition. Min familie gik i kirke til jul og højtider, men ellers kom vi ikke i kirken.

– Det med troen kom stille og roligt, mens jeg arbejdede på Søndamshjemmet. Hver dag var der morgenandagt. Jeg var nysgerrig og begyndte at deltage. Det var ikke altid, jeg forstod det hele, men så fortalte Jesper mere. Han kommer fra en meget kristen familie og vidste en masse. Det med at Jesus døde for vores synder var nyt for mig. Tidligere havde jeg gjort mange dumme ting og følt mig som en dårlig person. Nu forstod jeg, at jeg var elsket af Gud uanset hvad. Det var enormt befriende og blev meget stort for mig. I dag ved jeg, at når jeg befinder mig i udfordrende situationer, kan jeg altid bede om hjælp. Der er en, som er større end os. Vi er ikke alene. At have kristendommen har været en stor hjælp for mig i et nyt land og givet mig troen på, at jeg er god nok. Jeg kan klare det.

I Danmark er kirkegang en vigtig del af den dansk-grønlandske families hverdag.

– At gå i kirke giver stof til eftertanke. Man bliver

mindet om nogle ting, som man ikke tænker på i hverdagen, og får nogle redskaber. I kirken bliver jeg også mindet om at bruge naturen, som Gud har skabt. I en ofte lidt stresset hverdag er det godt for mig.

– Som familie er det vigtigt for os, at vores børn får kristendommen med. Hver aften beder vi aftenbøn med dem, og jeg synger grønlandske salmer. Inden vi spiser, beder vi borbøn eller synger. Børnene skal lære at værdsætte hverdagsting og opleve taknemmeligheden for et måltid. Det er noget med at værdsætte livet og ikke tage ting for givet.

Sprog og identitet

Til daglig taler Makkannguaq grønlandsk med de to døtre. Det er et bevidst valg.

– De skal lære sproget. Det er jo en del af deres identitet, at deres mor kommer fra Grønland. Det er også vigtigt, at de kan tale med deres grønlandske familie. Jeg kan godt

andre har behov for hjælp, skal man give sig tid til at hjælpe. Det er også muligt i den dansk hverdag.

Efter fem år i Danmark kan Makkannguaq stadig godt savne det sociale liv i Grønland.

– Det er samværet og nærværet med familien, og at man bare kommer uanmeldt på besøg. Når vi holder fødselsdagsfest i Grønland, er der åbent hus fra klokken 11 om formiddagen. Vi inviterer alle, vi kender, og laver rigtig mange kager. Vi ved ikke, om der kommer 20 eller 50. I Danmark inviterer man nogle få mennesker, og det er kun dem, der kommer.

Makkannguaq indrømmer gerne, at kulturmødet kan være udfordrende. Men hun har ikke fortrudt, at hun tog springet og flyttede til Danmark.

– I dag føler jeg mig velkommen og accepteret som den, jeg er. Det har ikke altid været let. Det har overrasket mig, hvor lidt mange danskere ved om Grønland, selv om vi er en del af Danmark. Der er danskere, som tror, at der ikke er huse i Grønland, og at vi alle bor i igloer! Men når de møder mig, forsvinder fordommene. At flytte hertil har gjort mig stærkere som person og mere ansvarsbevidst. Jeg har lært, at man skal turde åbne sig for andre og selv tage initiativ til at snakke med mennesker, man ikke kender. Når jeg gør det, får jeg næsten altid positiv respons. **BMF**

“ Jeg er positivt overrasket over, at så mange danskere gerne vil vide mere om Grønland. ”

Makkannguaq Olsen Skovenborg

Støt Tværkulturelt Center

GIV EN JULEGAVE

Gaver til Tværkulturelt Center er med til at give flygtninge og migranter en stemme og er helt nødvendige for Centrets arbejde.

Hjertelig tak • Merci • Shukran • Thank you

Alle gaver er fradragsberettigede.

Netbank: Reg.nr. 1551 Kontonr. 7707231 • MobilePay: 78684

Grønlændere

Grønlands befolkning: 55.992
– heraf er 88 procent inuitisk
Grønlændere bosat i Danmark: 16.566

Danmarks Statistik 2019

Fotos: BMF

Til april får børnefamilier mulighed for at forlade Udrejsecenter Sjælsmark. Ikke for at blive en del af det danske samfund, men for at flytte til et mere børnevenligt udrejsecenter, der ikke er omgivet af hegn, og hvor familierne får lov at lave deres egen mad. For Shabnam Safari (24) og Reza Asoodeh (28) og deres døtre Shina (6) og Nora (2) er der udsigt til mærkbare forbedringer i forhold til hverdagen på det nordsjællandske udrejsecenter, der har været familiens hjem siden november sidste år.

Udrejsecenter Sjælsmark: I november boede der omkring 150 børn på centret, der drives af Kriminalforsorgen. Børnenes forældre har fået afslag på asyl men kan eller tør ikke rejse tilbage til hjemlandet. Regeringen har besluttet, at alle børnefamilier senest til april kan forlade Sjælsmark.

Farvel Sjælsmark

Kurdisk familie håber på et bedre liv for deres børn på nyt udrejsecenter

Til daglig sørger Nora på snart tre år for, at hendes mor er fuldt beskæftiget. Der er ikke pasningstilbud til børn under tre år, så 24-årige Shabnam Safari er mor på fuld tid. Og Nora, der er født på Hjørring Sygehus, er en aktiv lille pige, der er nysgerrig på omverdenen og kræver omgivelsernes opmærksomhed.

Var prisen for høj? For Shabnam Safari er det ikke et spørgsmål, der kan besvares. Hun ved med sig selv, at hun ikke kunne have handlet anderledes, da hun som teenager nægtede at bære det muslimske tørklæde *hijab* og følge islams forskrifter. Konsekvenserne havde hun dengang ingen anelse om.

Mens den ældste datter Shina på seks år er fordybet i familiens iPhone, fortæller Shabnam Safari om opvæksten i en kurdisk yarsani* familie i det shiamuslimske Iran, der siden den islamiske revolution i 1989 har haft et konservativt præstestyre.

– I ottende klasse blev jeg bortvist fra skolen af politiet, fordi jeg ikke ville bære hijab. Nogle måneder senere fik jeg flere problemer. Der skete meget dårlige ting, som jeg ikke kan fortælle om. Det endte med, at jeg fik valget mellem 85 piskeslag eller fængsel. Heldigvis var der nogen, der hjalp mig. Men jeg kunne ikke længere bo hjemme og boede en tid hos min bedstemor i en anden by, fortæller Shabnam.

Gift som 16-årig

Omkring den tid fik hun ved et tilfælde kontakt med 20-årige Reza Asoodeh, der var ansat i et internationalt firma og i fritiden var eliteroer.

– Vi mødtes og blev glade for hinanden. I Iran kan man ikke bare være kæresten i længere tid, så efter nogle måneder blev vi gift. Da var jeg 16 år.

Men Shabnam havde stadig problemer, og efter fire år så den unge familie ikke anden udvej end at forlade Iran.

– Vi valgte Tyrkiet. Derfra håbede vi at komme videre til et sikkert land. Min mor hjalp os. Jeg har altid haft et nært forhold til min mor, der både har været mor og far for mig, siden min far døde for 16 år siden.

Shabnam taler ikke gerne om rejsen fra Tyrkiet med båd til Grækenland og videre op gennem Balkan, Østrig og Tyskland til Danmark. På billetten stod der Malmö, men så langt kom de ikke.

– Vi ventede et døgn på stranden i Tyrkiet. Vi sejlede i to-tre timer. Båden tog vand ind. Meget vand. På det tidspunkt var vores datter to år, fortæller Shabnam.

I Danmark nåede familien at bo på seks asylcentre, inden de i august 2018 fik afslag på asyl og tre måneder senere blev overflyttet til Sjælsmark.

– Hver måned skal vi til samtale med politiet. "Hvorfor rejser I ikke hjem?" spørger de. Hvis

vi kunne rejse tilbage, var vi ikke her. Ingen vælger Sjælsmark. Jeg savner mit land og min familie meget og har så mange tanker.

Gud er min far

I Iran var religion altid forbundet med frygt og tvang for Shabnam.

– I Danmark opdagede jeg, at kristendommen var anderledes. Mens vi boede i Frederikshavn, blev min mand inviteret i kirke. Vi begyndte at komme i kirken og deltog i babysalmesang med vores datter. Der var ingen tvang. Jeg kunne godt lide de mennesker, vi mødte i kirken. Der var også andre iranere. Vi begyndte at gå til undervisning i kristendom i en anden kirke, hvor min mand oversatte fra engelsk til farsi. Jeg læste mange historier i Det Gamle og Det Nye Testamente. Især kunne jeg godt lide Job. Han mistede alt men var meget tålmodig.

– En dag fortalte præsten, at i kristendommen er Gud ligesom vores far. Jeg var otte år, da jeg mistede min far. Siden har der været et stort tomrum i mit liv. Efterhånden forstod jeg, at Gud elsker mig som min far. Derfor besluttede jeg, at jeg ville være kristen. I dag har jeg stadig problemer, men i kirken falder mine tanker til ro, så jeg kan tænke på gode ting.

– Jeg prøver at være en stærk kvinde ligesom min mor. Hun er mit forbillede. Min drøm er at få lov at gå i skole igen og uddanne mig til sygeplejerske, så jeg kan hjælpe mennesker.

Døbt i Frederikshavn

I dag er det godt to år siden, at familien blev døbt i en kirke i Frederikshavn. For 28-årige Reza Asoodeh var det en mental rejse tilbage til den tro, han som barn havde mødt gennem familiemedlemmer i Iran.

– Min moster blev kristen ved at se kristent satellit-tv i Iran og måtte senere flygte med sin familie. I dag er de medlemmer af en persisk menighed i et andet land. Min morfar har boet i USA i forbindelse med sit arbejde. I mine bedsteforældres hus var der et juletræ hele året, og de havde også et stort billede af Jesus, husker Reza Asoodeh, der voksede op i et velhavende hjem, hvor faren var en højtstående militærmand og shiamuslim, mens morens familie var yarsanier.

– Det gav mange spændinger. Min far ønskede, at hans søn skulle følge i hans fodspor. Men jeg følte mig tættere på min mors familie, hvor der var større frihed. Da jeg var 16 år, blev mine forældre skilt. Jeg flyttede med min mor til en lille lejlighed men havde svært ved at finde retning i mit liv. Religion sagde mig ikke noget. Heldigvis havde jeg min sport, fortæller Reza, der som eliteroer var med på Irans første landshold i roning og deltog i flere internationale kapsejladser.

Først mange år senere på et asylcenter på Fyn mødte han igen kristendommen, da han som erfaren tolk blev bedt om at oversætte i en kirke.

– Det var en meget svær periode i mit liv, hvor jeg boede på et andet center end min kone og min datter. Fordi jeg talte engelsk bad nogle kristne iranere mig om at oversætte for dem i kirken. Mine venner fortalte præsten min historie, og han tilbød at bede for mig. Mens præsten bad, bad jeg i mit hjerte Jesus om at hjælpe mig. Det er en lang historie, men kort efter blev vores familie samlet igen i Frederikshavn. For mig var det et mirakel fra Jesus.

– I Frederikshavn begyndte vi at komme i en kirke, hvor jeg også hjalp med at oversætte. I Iran havde vi ingen frihed til at læse om kristendommen eller stille spørgsmål. Her var det helt anderledes. Pludselig så jeg mit liv i et helt nyt lys og forstod meget mere. Min kone oplevede det samme. Derfor blev vi døbt hele familien. Det var vigtigt for os, at vores børn også blev døbt, så de kan vokse op med den kristne tro.

Giver ikke op

Med udsigten til snart at flytte fra Sjælsmark til et mere børnevenligt center er der kommet et spinkelt håb ind over familiens liv trods afslag på asyl.

– Vores Gud vil hjælpe os. Det er vi sikre på. Vi er ikke alene. Derfor giver vi ikke op. Vi vil gøre alt for at beskytte vores børn. Vi tror og håber på, at Danmark vil give dem en fremtid. En dag bliver alt godt, siger Reza Asoodeh med et forsigtigt smil.

BMF

* Yarsani: Gammel kurdisk religion

“ Vores Gud vil hjælpe os. En dag bliver alting godt.

Reza Asoodeh, asylansøger

Nyt om navne

afløser Jeppe Ladegaard, der er ansat som tværkulturel medarbejder i Vesterbro Sogn.

Diakoniudvalget i Gladsaxe-Herlev Provsti har ansat antropolog **Ida Tafdrup-Johansen** som koordinator for provstiets fælles projekt *Tværkulturel Kirke*. Ida Tafdrup-Johansen (36) har speciale i Tyrkiet og har arbejdet med æresrelaterede konflikter, beskæftigelse og interkulturel dialog som rådgiver i Etnisk Ung, underviser og integrationsmedarbejder. Hun

Kender du en udlænding, som ...

- er interesseret i kristendom?
 - ønsker at blive bedre til dansk?
 - vil lære mere om det danske samfund?
 - vil være sammen med ca. 50 kristne danske unge i 5 mdr?
- Så er vores integrationslinje måske noget!

Tolkning til farsi

Luthersk Missions Højskole

Forstander Henrik Nymann Eriksen
Tlf.: 48 26 07 66 – www.lmh.dk
Lærer på integrationslinjen: Kirsten Munk
Undervisning på farsi for iranere

Jeg blev hurtigt voksen

21-årig HF-studerende kom til Danmark som uledsaget mindreårig

Historien begynder i 2015, da flygtningestrømmen hop gennem Europa var på sit højeste. Det år modtog Danmark 2.144 børn og unge, der søgte asyl alene uden en voksen. Langt de fleste var drenge over 15 år. En af dem var Mehdi Khoshqalb.

På en aarhusiansk café fortæller han om en anderledes ungdom. Om at blive meget hurtigt voksen og tage ansvar for sit liv. I dag er Mehdi Khoshqalb 21 år og taler flydende idiomatisk dansk med meget lidt accent. Han har opholdstilladelse og arbejde og afslutter HF enkeltfag til sommer. Han er også fast kirkegænger og har en dansk kæreste. Men selv om fremtiden tegner lys, er Mehdi ikke færdig med fortiden.

Fars beslutning

Det var ikke ham selv, der besluttede, at han skulle flygte. Det var hans far. Og Mehdi Khoshqalb havde ikke set det komme. Helt til det sidste troede han, at alt var i orden.

– Når jeg tænker tilbage, kan jeg godt se, at min familie var anderledes. Men dengang tænkte jeg ikke over det. Vi holdt for eksempel ikke ramadan. Men det var der så mange andre, der heller ikke gjorde.

– Da jeg var omkring 10 år gammel, begyndte mine forældre at få nye venner. Somme tider kom de hos os og sad og læste og snakkede. Men jeg levede i min egen verden på mit værelse med min play station. Somme tider forsøgte min far at fortælle mig historier fra Bibelen, men jeg var ikke interesseret.

– For mig var livet normalt. Alt var godt. Min far var afdelingschef i en større bank, så vi manglede ikke noget. Men der var begyndt at ske ting. Det sidste år i Iran tog min far ikke længere på arbejde. Min storebror, der læste på universitetet, havde pludselig lang læseferie. De senere år var vi flyttet flere gange.

– Det var planen, at vi skulle på ferie i Italien. En dag mens vi stod inde i en butik for at købe en kuffert til mig, ringede min fars telefon. Noget var galt. ”Lad os køre. Hurtigt. Skynd dig,” sagde han. Han kørte ud af Teheran og blev ved med at køre. Han fortalte, at naboen havde ringet. Politiet havde været hos os. ”De har taget din mor og din bror. Vi kan ikke køre hjem. Det er fordi vi har en anden religion end de andre.” Vi kørte ud til en af hans venner, der boede fem-seks timer fra Teheran. Der skulle jeg blive, indtil min far kom og hentede mig.

Det blev til næsten fem måneder, hvor Mehdi fik det stadig dårligere psykisk.

– Alt var kaos i mit hoved. Jeg sov ikke om natten og fik medicin. Så en dag kom min far sammen med min onkel. ”Du skal rejse,” sagde min far. ”Din onkel vil hjælpe dig. Jeg prøver at hjælpe din mor og din bror. Derefter kommer vi også.” Jeg spurgte, om han ikke kunne lide mig længere, siden han sendte mig væk? Jeg husker tydeligt hans svar: ”Jeg gør det kun, fordi jeg elsker dig.” Så kørte han. Det var sidste gang, jeg så ham.

– I dag ved jeg, at mine forældre var blevet kristne og medlemmer af en kristen husmenighed. Begge dele er forbudt i Iran. Jeg spurgte dem aldrig, hvorfor de gjorde det. Nu er det for sent. Jeg ved ikke, hvor de er. Jeg har prøvet alt. Efterlyst dem gennem Røde Kors. Alt muligt.

Til Danmark

At Mehdis rejse ville ende i Danmark vidste han ikke. Ingen fortalte ham, hvor han skulle hen.

– Vi kørte nordpå i min onkels bil og standsede ved et hus, hvor en mand ventede på os. Jeg skulle følges med manden til Tyrkiet, hvor min onkel ville møde mig igen. Vi gik over bjergene om natten i mange timer. I Tyrkiet kørte min onkel mig ud til en lufthavn, hvor vi mødte en kvinde, som jeg skulle følges med. ”Hun vil hjælpe dig. Hun har papirer. Hvis nogen spørger, siger du, at hun er din mor. Slut.” Så gik min onkel også. Den sidste, jeg kendte.

Flyrejsen forløb planmæssigt, og en decemberdag i 2015 stod Mehdi i Københavns Lufthavn.

– Uden for lufthavnen ventede en bil på os. Jeg anede ikke, hvor jeg var. Vi kørte længe rundt. Så blev jeg sat af på en vej med min kuffert. Det var helt mørkt. ”Du skal gå den vej,” sagde de. ”Du skal blive ved med at gå, til du kommer til en stor bygning med lys. Der ved de, hvad du skal gøre.”

I Sandholmløjren i Nordsjælland blev Mehdi registreret som uledsaget mindreårig asylansøger og sendt videre til et modtagecenter for børn og unge.

– Jeg husker kun, at jeg græd og græd. Jeg følte mig så alene og var bare så bange.

“ At det er synd for mig, kan jeg ikke bruge til noget. Jeg er nødt til at tage ansvar for mit liv.

Mehdi Khoshqalb

Børnecenter

Det næste år tilbragte han på et børnecenter på Ærø.

– Vi kom lige før jul. En kirke inviterede os til julegudstjeneste, og vi var nogle stykker, der tog med, selv om vi ikke vidste, hvad det var. Det var første gang, jeg var inde i en kirke. Vi forstod ikke noget, men kirkesangeren sagde velkommen, og bagefter var der kaffe og kage. Et par uger senere kom kirkesangeren på besøg på centret. Jeg fortalte, at jeg ikke var kristen, men at jeg havde brug for at vide, hvorfor kristendommen betød så meget for min familie, at de var villige til at sætte alt på spil.

Da Mehdi fyldte 18 år, blev han overflyttet til et vok-sencenter i Holstebro, og to måneder senere blev han døbt i Nørrelandskirken.

– Jeg fik en samtale med en præst, der vurderede, at jeg var klar. En dame fra kirken indvilligede i at være dåbsvidne. I dag er hun som min danske mor. Gennem hende fik jeg lov at komme et år på en kristen højskole, hvor lærte jeg en masse om, hvad det vil sige at tro på Gud. Det var også der, jeg fik min danske kæreste, fortæller Mehdi med et glad smil.

Største ønske

Da Mehdi fik asyl og konventionsstatus i juni 2018, var lettelsen ubeskrivelig. Året før havde han fået afslag. Efter to et halvt år kunne han nu endelig begynde at opbygge et nyt liv. Da var han 20 år.

Fremtiden har han ikke travlt med at planlægge i detaljer. Men han ved, at han vil læse videre.

– Jeg vil gerne bruge mit liv på at hjælpe mennesker, der har brug for hjælp og forståelse. Andre har hjulpet mig. Nu vil jeg give noget tilbage. Når jeg har sat mig et mål, giver jeg ikke op så let. Inden jeg fik mit nuværende job, havde jeg sendt 400 ansøgninger og fået 400 afslag. At det er synd for mig, kan jeg ikke bruge til noget. Jeg er nødt til at tage ansvar for mit liv. Det er vigtigt for mig at acceptere virkeligheden.

I dag bor Mehdi i Højbjerg ved Aarhus, hvor han læser på HF/VUC og sideløbende arbejder i en større butikskæde. Om søndagen kommer han i Christianskirken, hvor han både deltager i de danske guds-

Iranere i Danmark

Alle af iransk herkomst: 21.701
Heraf danske statsborgere: 12.097
Så mange søgte asyl i 2018/2019: 195/101
Danmarks Statistik 31.10.2019

Det blev starten på mange besøg hos kirkesangeren og samtaler med præsten.

– Om søndagen kom kirkesangeren og hentede mig, og så kørte vi i kirke. Det var svært med sproget, men en dag hørte jeg præsten kalde Gud for vores far. Jeg har altid haft et særligt forhold til min far. Han har betydet rigtig meget for mig. Den dag skete der noget. Jeg begyndte at læse i Bibelen og læste hele Det Nye Testamente. At vi kan have en tæt og kærlig relation til Gud som vores far talte stærkt til mig. Jeg havde fundet en anden far, som både er far for mig og for min far. Præsten forklarede, at når mine forældre var kristne, kunne de bede for mig, og jeg kunne bede for dem. Det var som at få en ny relation til mine forældre.

“ Den kristne tro handler ikke kun om at gå i kirke. Det er en fuld pakke med det hele.

Mehdi Khoshqalb

tenester og i et farsisproget iransk fællesskab, der mødes i kirkens lokaler.

– Jeg er glad for at komme i en stor dansk kirke med masser af mennesker. Men det er også godt at mødes med andre iranere. Og for dem, der ikke kan så meget dansk, er det vigtigt, at det er på farsi.

– Måske tror jeg på en anden måde end mange danskere. For mig er kristendommen ikke kun en religion. Gud er min himmelske far. Kristendommen er en relation, den er mit håb, min familie og min fremtid. Den kristne tro handler ikke kun om at gå i kirke. Det er en pakke – en fuld pakke med det hele.

– Folk siger til mig, at jeg er meget integreret. Det er nok også rigtigt. Men hver dag tænker jeg på min familie. Mit største ønske er en dag at få min familie herop. Så vil alt være godt.

BMF

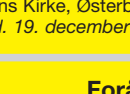
[illegible]

TIL KALENDEREN

Lysgudstjeneste for verdens flygtninge
 Københavns Domkirke
 Mandag d. 9. december kl. 17

International Christmas Carols
 Fredens Kirke, Østerbro
 Torsdag d. 19. december kl 17.

Forårskonference og repræsentantskabsmøde
 Fredens Kirke, København, d. 20.-21. marts

InspirationsDage
 for præster/ledere i migrantmenigheder og danske menigheder
 Hovedtaler: John Proctor • Brogården, Middelfart d. 21.-23. maj

Tværkulturelt Center · tlf. 3536 6535
www.tvaerkulturelt-center.dk/kalendarium

FESTKALENDER

25. nov.-6. jan.*	Julefasten (<i>juliansk kalender</i>)	Ortodokse kristne
8. december	Buddhas oplysning (<i>Bodhi Day/Rohatsu</i>)	Buddhister
23.-30. dec.	Fest for templets indvielse	Jøder
24.-25. dec.	Juleaften / Juledag	Kristne
5. januar	Herrens åbenbaring (1. søn. efter 1. jan.)	Kat. og angl.
6. januar	Helligtrekonger	Prot. kristne
6. jan. (19. jan.)*	<i>Epifani</i> (<i>Guds tilsynkomst i Jesus</i>)	Ortodokse kristne
6.-7. januar*	Juleaften / Juledag (<i>juliansk kalender</i>)	Ortodokse kristne
10. januar	Buddhistisk nytår (<i>Mahayana nytår</i>)	Buddhister
14. -15. januar	Hostfest (<i>Makar Sankranti/ Pongal</i>)	Hinduer
25. januar	Kinesisk nytår (<i>Rottens år</i>)	Kinesere og vietnamesere
2. februar	Kyndelmisse (40 dage efter jul)	Prot. kristne
2. feb. (15. feb.)*	Jesu Kristi fremstilling i templet	Ortodokse kristne
8./15. februar	Buddhas dødsdag (<i>Nirvana dag</i>)	Buddhister
9. februar	Fuldmånefest (<i>Magha Puja</i>)	Buddhister
21. februar	Shivas natt (<i>Maha Shivaratri</i>)	Hinduer
23. februar	Fastelavn	Prot. kristne

* Ortodokse kristne, der følger den "gamle" julianske kalender

Indberetning af gavebeløb og CPR-nummer

Tværkulturelt Center skal indberette gavebeløb og CPR-nummer, hvis givener ønsker skattefradrag for beløbet. Oplys derfor venligst CPR-nummer, når du giver en gave til Tværkulturelt Center.

Den store udfordring

Andreas Kamm er tidligere generalsekretær i Dansk Flygtningehjælp og udgav i foråret bogen *Den store udfordring – Erindringer fra 40 års liv med flygtninge*. På Tværkulturelt Centers konference i november talte han om flugtens virkelighed.

– Du indledte med at fortælle, at i 1950 var der 2,1 millioner flygtninge i verden. I dag er tallet svimlende 75 millioner flygtninge. Hvordan forholder vi os til den nye virkelighed?

Faren er, at flygtninge bliver statistik, så vi mister synet for, at det handler om enkeltpersoner, der er bragt i en situation, hvor man må flygte hjemmefra. 90 procent af verdens flygtninge opholder sig primært i nærområder. To tredjedele af de 75 millioner er stadig i deres eget land. Halvdelen af verdens flygtninge er børn, og en fjerdedel er kvinder. Det er tankevækkende, når vi bliver så bange for flygtninge.

– Hvor meget kan vi i Danmark gøre for at regulere antallet af flygtninge, der kommer hertil?

Det er konflikter ude i verden, der først og fremmest betyder noget. Det så vi med Iran/Irak krigen, Balkankrigene og senest Syrien. Set over en længere årrække har antallet af flygtninge, der kom til Danmark, sjældent oversteg 5.000 om året. Vi skal have proportionerne med.

Vi vil gerne to ting i Danmark: At der ikke kommer så mange flygtninge, og at dem, der er her, bliver aktive og rigtig godt integreret. Men det er ikke nemt at gøre på én gang. Hvordan forringer vi vores land, så det ikke er attraktivt for flygtninge? Set fra flygtninges perspektiv er her fred, sikkerhed og demokrati, man får ikke tæsk af politiet, der er skolegang for ens børn, og unge får ligefrem penge for at studere! Hertil kommer sundhedsydelse og meget andet. Det er svært at forvandle Danmark til et land, hvor flygtninge tænker: Der skal jeg ikke hen!

– I din bog skriver du, at du de seneste år har været i tvivl om, hvad der bekymrer dig mest: Selve flygtningeproblemet eller vores reaktion på det...

Man kan spørge, hvem det er, vi i dag beskytter: Os selv og vores velfærd? De forfulgte - flygtningene? Hvem beskytter vores demokratiske og humanitære værdier? Hvad gør flygtningesituationen ved os - og hvad gør vi ved mennesker for at undgå, at de kommer til Danmark? Faren er, at vi taber blikket for behovet for beskyttelse. Mange flygtninge har ikke længere noget hjem.

– Hvor bevæger flygtningekrisen sig hen?

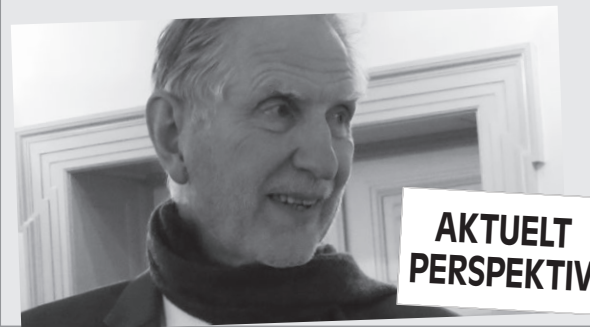
De seneste 10 år er der kommet stadig flere nye konflikter, men vi har ikke løst nogen. Hvis vi ikke formår at bilægge konflikter men kun kan skabe flere, påvirker det antallet af flygtninge i verden. Desværre ser vi, at de internationale fællesskaber svigter. Vi er bange for, at fællesskaber forpligter. Men det burde ikke overraske os. Vi må deltage med det, vi har. Men det gør vi så ikke.

– Hvad gør det ved et menneske at blive flygtning?

Du forlader hele din historie, naboer og dem, der kender dig. Den identitet, du får fra andre. Du går tomhændet. Du mister social og kulturel kapital, normer og tankesæt. Men samtidig med, at historien forsvandt, forsvandt også fremtiden. Det er en meget snæver platform at stå på.

– Er det muligt for flygtninge at bevare håbet?

Det kniber ofte for de voksne. Men med børnene er det en anden sag. De udgør halvdelen af alle flygtninge. Derfor er det så vigtigt at holde håbet oppe hos børnene.

AKTUELT PERSPEKTIV

Af Mogens Mogensen

Dengang og i dag Tværkulturelt Center: 25 år som brobygger

Da jeg blev født i 1950, var næsten alle indbyggere i Danmark etniske danskere, og de var næsten alle sammen medlemmer af folkekirken. Danmark var et af verdens kulturelt og religiøst mest homogene samfund – måske fordi vi på mange måder var et udkantsområde i Europa.

Da jeg i 1967 begyndte på gymnasiet i Aalborg, mødte jeg for første gang mennesker med en anden kultur og religion – ikke på gymnasiet, men ude i byen. Det var gæstearbejdere fra Tyrkiet, Pakistan og andre fjerne lande. Vi regnede med, at de ville vende hjem igen. Men i 70'erne viste det sig, at de blev her og fik deres familier herop. Vi begyndte at kalde dem fremmedarbejdere, fordi de havde en åbenlyst fremmed kultur.

Fra begyndelsen af 80'erne til begyndelsen af 90'erne var jeg missionær i Nigeria. Da jeg kom hjem, opdagede jeg, at de fremmede religioner, vi som missionærer mødte ude i verden, nu var kommet til Danmark med de mange flygtninge, som havde søgt asyl her fra krige og katastrofer i Vietnam, Sri Lanka, Palæstina, Iran, Irak og Afghanistan.

I begyndelsen af 90'erne kom 20.000 bosniske flygtninge til Danmark. De blev fordelt på asylcentre i 100 lokalsamfund over hele landet. Ikke blot politisk, men også kirkeligt, stod Danmark i en helt ny situation. Hvad var kirkens rolle? En række frie kirkelige organisationer, der hidtil kun havde fokuseret på etniske danskere, blev udfordret til også at forholde sig til mennesker med en anden kulturel baggrund. Missionsselskaber, der kun havde arbejdet blandt mennesker med en anden religion i Afrika og Asien, blev udfordret til også at forholde sig til mennesker med en anden religion i Danmark. Det var baggrunden for dannelsen af Tværkulturelt Center.

Mangfoldigt samfund

Da Tværkulturelt Center blev etableret i 1994, var der ca. 240.000 flygtninge og indvandrere i Danmark. Siden fulgte flygtninge fra lande som Somalia, Irak, Eritrea og senest Syrien. Den største stigning skyldes dog arbejdsmigranter fra især Østeuropa. På 25 år er det samlede antal flygtninge og indvandrere i første, anden og tredje generation mere end tredoblet til over 800.000 eller knap 14 procent af befolkningen. Det skønnes, at omkring 40 procent er kristne fra mange forskellige kirkesamfund, næsten lige så mange er muslimer, og omkring seks procent er buddhister eller hinduer. Det betyder, at det danske samfund er blevet langt mere mangfoldigt, både kulturelt og religiøst. Faren var og er, at der opstår kløfter. Kløfter mellem forskellige kulturer, religioner og kirkesamfund.

Udfordringen

Det var den udfordring, Tværkulturelt Center blev sat i verden for at møde - at være med til at bygge broer

mellem mennesker på tværs af kultur, konfession og religion. For denne nye udfordring var folkekirkens menigheder slet ikke rustet til at møde.

Brobygning forudsætter, at der bygges på begge sider af kløften. Derfor har Tværkulturelt Center ikke

bare søgt at engagere gammeldanskere i at gøre noget for nydanskere. Man har også søgt at engagere nydanskere i at række ud og arbejde sammen med gammeldanskere. I Tværkulturelt Center har nydanskere fået stemme, brugt deres stemme og påtaget sig ansvar – også i bestyrelsen.

Tværkulturelt Center har gennem årene inspireret til brobygning både

mellem gammel- og nydanskere som enkeltpersoner og mellem gammeldanske menigheder og migrantmenigheder. På de broer, som Tværkulturelt Center har bidraget til at bygge gennem inspirationskonferencer, udgivelser, middage på tværs og meget andet, har gammel- og nydanskere gået og mødt hinanden

“ Brobygning forudsætter, at der bygges på bygge sider af kløften.

Mogens Mogensen
Folkekirkens mellemkirkelige Råd

Center også bidraget til integrationen af nydanskere i det danske samfund.

Trosmøder

Kristne nydanskere har brugt broerne til at finde ind i folkekirkemenigheder, hvor de har været med til at berige kirkelivet. Broerne er også blevet betrådt af flygtninge med ikke-kristen baggrund, så det er kommet til et trosmøde og et følgeskab, der undertiden er ført til, at flygtninge er kommet til tro på Kristus. Evangeliets frie løb i det danske samfund forudsætter, at der er sådanne broer mellem mennesker i al deres forskellighed.

Udfordringene har ændret sig over tid. I 1994 var der fokus på flygtninge fra Bosnien. I de senere år har især flygtninge fra Syrien og østarbejdere været udfordringen. Derfor er det glædeligt, at det kirkelige brobygningsarbejde i dag også er forankret i den officielle folkekirkelige struktur. For den form for brobygning på tværs af kultur, konfession og religion, som Tværkulturelt Center har været pioner for, vil der blive endnu mere brug for i de kommende år.

At bruge brobygning som en metafor giver for mig god mening, fordi det forankrer arbejdet i vores identitet som kirke og kristne. Det var Gud, som i Kristus byggede bro over kløften mellem Gud og mennesker og gav os til opgave at bygge bro mellem hinanden.

Til lykke til Tværkulturelt Center, og Guds velsignelse over jeres fortsatte brobygningsarbejde.

Stjernestunder i Holstebro

Aktivitetspris til Nørrelandskirken

Med aktivitetsprisen STJERNESTUNDER ønsker Tværkulturelt Center at skabe større opmærksomhed om nogle af de mange tværkulturelle kirkelige tiltag, hvor noget lykkes lokalt – til glæde og gavn for både folkekirken, danskere og nydanskere.

Og det er netop konkrete behov for hjælp til at lære dansk, for fællesskab, samhørighed og undervisning i kristendom, som imødekommes i Nørrelandskirken, der ligger i et mangfoldigt bysogn, hvor omkring hver femte beboer har anden etnisk baggrund end dansk.

Ved prisoverrækkelsen blev der lagt vægt på, at Nørrelandskirken har vist en sjælden vilje til det lange seje træk over tid og samtidig været omstillingsparat i takt med, at virkeligheden i sogn og by har forandret sig. I dag står Nørrelandskirken for et af Danmarks ældste kontinuerlige folkekirkelige initiativer med tilbud til både beboere på byens asylcenter og til travle herboende nydanskere, der efterspørger kontakt med danskere, som har tid til at hjælpe med det danske sprog. Blandt aktuelle tilbud er en ugentlig sprogcafé, kristendomsundervisning og bibelgrupper i private hjem for p/t 20 asylansøgere samt internationale caféaftener med måltidsfællesskab. Desuden oversættes højmassen til farsi og engelsk, og asylansøgere medvirker ved gudstjenesten med uddeling af salmebøger og nadverbrød.

Frivillige fra Nørrelandskirken fik sammen med 10-15 nuværende og tidligere asylansøgere fra Holstebro Asylcenter overrakt prisen af Tværkulturelt Centers formand, tidligere sognepræst Inge With Johannessen, på efterårets konference i København. Prismodtagerne medbragte hilsener fra præster og menighedsråd, der udtrykte deres glæde over de mange aktiviteter, som foregår ud fra kirken takket være et stort antal frivillige.

Sådan startede det

Nørrelandskirken var en af de første sognekirker i Danmark, hvor frivillige for over 30 år siden begyndte at opsøge nyankomne flygtninge. Blandt de første grupper var tamilske flygtninge, hvoraf mange stadig bor i byen og i dag er velintegrerede. Kirken har siden formået at tilpasse aktiviteter, efterhånden som forskellige flygtningegrupper kom til byen. Da Holstebro Asylcenter åbnede i december 2014, fik kirken hurtigt etableret et asylarbejde. Siden er knap hundrede asylansøgere blevet døbt, og yderligere mindst hundrede flygtninge har fulgt undervisning i kristendom.

Inge-Margrete Jacobsen er ansat som tværkulturel sognemedhjælper i Nørrelandskirken og fortæller, at prisen har skabt glæde i menigheden.

– Folk kommer og siger til lykke. Det er dejligt, for det er jo vores alle sammens pris. Det tværkulturelle arbejde er et fælles projekt. Det er jo hele menigheden, der er med til at gøre kirken til et sted, hvor både asylansøgere og herboende nydanskere har lyst til at komme, understreger hun.

– Vi ligger i et sogn, hvor omkring 1.600 mennesker har anden etnisk baggrund end dansk. Dem skal vi også være kirke for. Vores seneste tilbud startede som en formiddagsklub for snart to år siden. Nogle eritreanske kvinder på barsel spurgte efter danske venskabsfamilier. Det kunne vi ikke lige klare, men så begyndte vi at mødes i kirken et par timer om ugen, hvor vi hyggede os med kaffe og boller og fik snakket noget dansk. Senere blev det til sprogcaféen Café Colour, hvor frivillige tilbyder én-til-én hjælp med lektier og forberedelse af tests på sprogskolen.

Hun glæder sig over, at sprogcaféen for nogle af sognets flygtninge også er blevet en dør ind til noget mere i kirken.

– Eritreanske børn er begyndt at synge i kirkens børnekor GospelKids, der øver samtidig med caféen. Det betyder, at når koret optræder ved andre arrangementer i kirken, kommer forældrene også. Andre kommer til spaghettigudstjenester. Vi kan mærke, at de betragter kirken som deres. Hvornår sker der noget i vores kirke, spørger de?

Også den gratis fællesspisning fire gange om året i Café Grace er populær blandt sognets nydanskere, fortæller sognemedhjælperen.

– Sidste gang var vi 110. Når så mange kommer, må der være et behov. Kirken står for maden, og når vi har spist, er der program for både børn og voksne. Med så mange mennesker er det ikke altid, at alt går som planlagt. Men det er ikke så vigtigt.

Kom med hjemmebagt kage

Jameel Meshaima er IT- og digitaliseringssupporter og flyttede til sognet fra Bahrain med sin familie i 1995.

I Nørrelandskirken har jeg aldrig følt mig fremmed. Jeg husker stadig, hvordan en fra kirken kom med en kage, hun havde bagt, og sagde velkommen, da vi lige var kommet. Det var meget smukt. I dag glæder det mig at se, hvordan også asylansøgere føler sig som en del af menigheden, siger Jameel Meshaima.

Kirkens asylarbejde er et særligt kapitel, forklarer Inge-Margrete Jacobsen.

– Selv om vi ved, at asylansøgerne kun er her en tid, kommer vi til at holde af dem. Hver søndag henter vi dem, der gerne vil i kirke, i privatbiler. De lever under et stort pres, og nogle går helt ned i ventetiden. Men de fleste har stadig et håb om at få lov at blive i Danmark og skabe en fremtid her. For nogle lykkes det. Men jo ikke for alle. Vi prøver at følge dem, så godt vi kan. BMF

I mere end 30 år har Nørrelandskirken i Holstebro budt flygtninge og indvandrere velkommen i et levende folkekirkeligt fællesskab med højt til loftet. For de mange års engagement har kirken modtaget Tværkulturelt Centers aktivitetspris STJERNESTUNDER 2019. Prisen uddeles en gang om året og gives til kirkelige initiativer, der imødekommer konkrete behov hos flygtninge, asylansøgere og/eller herboende nydanskere.

“ Jeg kommer i Café Colour for at lære dansk og få kontakt med mennesker. Jeg vil også gerne synge om Jesus og lære mere om Gud.

Selina – flygtning fra Eritrea

Tværkulturelt Centers aktivitetspris STJERNESTUNDER består af afrikanske kurve med stjernechokolade og 400 PR kort.

Tvær- KULTURELT CENTER

Netværk for
tværkulturelt kristent arbejde

Ryesgade 68 · 2100 København Ø · Tlf. 3536 6535

E-mail: info@tværkulturelt-center.dk
www.tværkulturelt-center.dk

Netbank: Reg.nr. 1551 Kontonr. 7707231
MobilePay 78684

Koordinator: Cand.mag. Birthe Munck-Fairwood
Sekretær: Cand.theol. Ann Juul Kjøstrup
Regnskabsfører: Ilse Due

Medlemsorganisationer og –menigheder:

Organisationer: Promissio • Indre Mission
KFUM og KFUK i Danmark

Organisationsstøtte: Samvirkende Menighedsplejer
Brødremenighedens Danske Mission • Luthersk Mission

Menigheder m.fl.: Aagerup Kirke • Abildgård Kirke, Frhv. Adventskirken, Vanløse • Ansgar Kirke, Aalborg • Apostelkirken, Kbh. Bellahøj/ Utterslev Kirke • Bethlehemskirken, Kbh. • Bistrup Kirke Boholte Kirke • Borris Kirke • Brøndby Strand Kirke • Brønderslev Kirke Bråby Sogn • Buddinge Kirke Bårse-Beldringe Sogn • Christians Kirke, Christianshavn • Christianskirken, Aarhus • Christianskirken, Fredericia • Christianskirken, Kgs. Lyngby • Christianskirken, Sønderborg • Dronninglund Kirke • Egvad Sogn • Emdrup Kirke Fakse Kirke Fjellstervang Kirke • Folkekirkens Tværkulturelle Center i Ribe Stift • Fredens-Nazaret Sogn, København • Frederikssund Kirke Garnisonskirken • Gellerup Kirke, Brabrand • Gl. Haderslev Kirke Gilleleje Kirke • Gistrup Kirke • Glostrup Sogn • Greve Sogn • Græsted Sogn • Grønnevang Kirke, Hillerød • Haderslev Domsogn • Hannerup Kirke, Fredericia • Haraldskirken, Gladsaxe • Hasle Kirke, Aarhus Haslev Kirke • Hassers Kirke, Aalborg • Hellevad Menighedsråd Helligåndskirken, Aarhus • Hemmet-Sdr. Vium Sogn • Hendriksholm Kirke, Rødovre • Herlev Kirke • Herstedøster Kirke • Herning Kirke Hillerød Sogn • Hillested-Skorrings Pastorat • Hirtshals Kirke Hjordkær Sogn • Holstebro Kirke • Hundige-Kildebrønde Sogn, Greve Husumvold Kirke, Brønshøj • Hvidovre Kirke • Hyltebjerg Kirke, Vanløse • Højby Sj. Sogn • Højelse Sogn • International Church of Copenhagen • Ikast Kirke • Jesuskirken, Valby • Jelling Kirke Jetsmark Kirke • Karlslunde Strandkirke • Kastrup Kirke • Kingo-Samuel Sogn, Kbh. • Knudsker Sogn • Korsvejskirken, Kastrup Kristkirken, Kolding • Kvaglund Kirke, Esbjerg • Kong-Svino Pastorat Lerup-Tranum Pastorat • Lindehøj Kirke, Herlev • Lindholm Kirke, Nørresundby • Lundehus Kirke • Lyng Kirke, Fredericia Løsning-Korning Sognekald • Møllevangskirken, Aarhus • Mørkhøj Kirke • Nathanaels Kirke, København • Nexø Kirke • Nørre Løgum Kirke • Nørre Snede Kirke • Nørrelandskirken, Holstebro Nørremarkskirken, Vejle • Opstandelseskirken, Albertslund Præstebro Kirke • Rindum Sogn • Ringive Sogn • Ringkøbing Kirke Ringsted Sogn • Risbjerg Kirke, Hvidovre • Roskilde Domsogn Rødovre Kirke • Rønne Kirke • Samsø Pastorat • Sct. Catharinæ Kirke, Hjørring • Sct. Clemens Kirke, Randers • Sct. Hans Kirke, Odense • Sct. Jacobi Kirke, Varde • Sct. Jørgensbjerg Sogn, Roskilde Sct. Michaelis Kirke, Fredericia • Sct. Nicolai Sogn, Vejle • Sct. Pauls Kirke, Aarhus • Sct. Peders Sogn, Randers • Silkeborg Kirke • Simeon Sct. Johannes Sogn • Simon Peters Kirke, Kolding • Skanderup Kirke Snejbjerg Kirke • Sølvang Kirke, København • Sommersted-Oksenvad Pastorat • Struer Kirke • Sundby Sogn • Sæby Kirke • Søllerød Kirke Sønderbro Kirke, Horsens • Søndermarkskirken, Viborg • Tagensbo Kirke, Kbh • Timotheuskirken, Valby • Tingbjerg Kirke • Toreby Sogn, Nyk. F. • Tveje Merløse Sogn • Tyrstrup Kirke • Tåstrup Nykirke Vejleå Kirke, Ishøj • Vesterbro Sogn • Viby Kirke, Århus • Vigerslev Kirke • Vindinge Sogn • Vor Frue Kirke, København • Vor Frelses Sogn, Chr.havn • Vorgod Kirke • Værløse Sogn • Zions Kirke, Esbjerg Ølgod Valgmenighed • Ølsted Sogn • Aaby Kirke • Aarhus Bykirke Aarhus Valgmenighed • Det Mellemkirkelige Udvalg i Helsingør Stift Mødested Amager

Associerede medlemmer: Alive Bible Congregation • ALIVE Frikirken Ølstykke • Bethel World Mission Church • Champions Chapel Chinese Church in Copenhagen • Church of Love Denmark • Church on the Rock • Den Etiopisk-Orthodokse Menighed, Århus • Den Koptisk-Orthodokse Kirke St. Marie & St. Marcus • Emmanuel - Etiopisk Kristent Fællesskab, Kbh. • Frikirken i Løgstør • God's Ambassadors International, Avedøre • Int. Temple Bridge Ministries • Living Word Empowerment Center, Lyngby • PERKI/Indonesisk Kristent Fællesskab International Christian Community • Int. Evang. Kirke, Skanderborg Mar Mari's Assyriske Menighed • Myanmar Christian Fellowship Narrow Gate Church • Resurrection Int. Chr. Center • Revival Ministry DK • Serbisk-Orthodoks Menighed, Odense • St Alban's Anglican Church • Svenska Gustafskyrkan • Zion Temple Denmark Det Danske Bibelselskab

Tværkulturelt Centers bestyrelse

Tidl. sognepræst Inge With Johannessen (formand) • Partnerkoordinator Clement Dachet (næstformand) • Landsleder Krista Rosenlund Bellows • Agronom Tesfu Ghebru • Tidl. lærer Henry Holm Hansen Kirketjener Abel Zemhret Kidane • Sproglærer Hanne Thinggaard

Nyt på tværs

Ansvarshavende redaktør: Netværkskoordinator Birthe Munck-Fairwood
Redaktionspanel: Pædagog Gladys Bediako Bruun
Tværkulturel kirke- og kulturmedarbejder Elizabeth Padillo Olesen
Sats og repro: minigrafisk • Tryk: Color Print A/S, Mors
Nyt på tværs udkommer 4 gange om året og er gratis. Frivilligt abonnement: 100 kr.

JA TAK. Jeg/vi vil gerne modtage
Nyt på tværs gratis fremover.

Jeg/vi vil gerne modtage **Nyt på tværs**
fremover og betale FRIVILLIGT
ABONNEMENT på 100 kr.

Navn:

Adresse:

Sendes til Tværkulturelt Center, Ryesgade 68 C, 2100 Kbh. Ø

Nyt på tværs nr. 4 – december 2019